

Testvérünk és Barátunk, *Bulányi György* piarista – számunkra Gyurka bácsi – 2010. június 6-án, életének 92. évében hazatért a Mennyei Atyához. A temetésén, illetve gyümölcsökben gazdag életéért bemutatott hálaadó szentmisén elhangzott megemlékezések közlésével búcsúzunk tőle. Friss írásokkal már nem gazdagíthatja lapunkat, de hatalmas életművéből vett részletekkel ezután is megidézhajuk majd alakját és gondolatvilágát. *Fényesen lobogó fáklya volt, őrizzük és adjuk tovább fényét és melegét!*

Búcsúzunk Bulányi Györgytől

Kialudt egy fáklya. Egy messzire világító és meleget árasztó fáklya.

A dolgok rendje az, hogy amikor a világító és melegítő fáklya kialszik, akkor körülötte sötétség és hideg váltja fel a fényt és meleget.

De az Isten Országában másfajta a törvények: Hisszük és reméljük, hogy az a fény és az a meleg, amelyet a most kialudt fáklya sugárzott, nem szűnt meg: tovább világít és melegít, sőt még messzebbre árasztja fényét és melegét. Azért, mert ennek a fáklynak a fénye nem a sajátja volt, hanem azé, akinek fénye-melege soha véget nem ér.

Ma egy hete voltak országszerte a papszentelések. Ebből az alkalomból a váci székesegyházban a püspök azzal kezdte a misét, hogy „ünnepelni jöttünk össze”. Valóban ünnepelni való, amikor valaki, valakik véglegesen elkötelezik magukat a Szeretet-Isten szolgálatára. Ilyen ünnepe volt 67 évvel ezelőtt Gyurka bácsinak is, de mi volt az az ünnep ahhoz képest, amit most ünneplünk?! Amit akkor vállalt, az lett teljessé mostanra. Akkor kezdett el vetni, most aratjuk, amit elvetett. Ezért – úgy gondolom – jogosan kezdhetjük mi is most ezt a szertartást ezekkel a szavakkal: „Ünnepelni jöttünk össze.”

Ünnepeljük azt a kilenc évtizedet, amelyen át lángolt, és nagyon hitelesen közvetítette a jézusi fényt és meleget egy olyan világban, amelyben nagyon zavaros képek élnek az Istenről embertársaink zömének tudatában, és világossá tette – Babits szavaival élve –, hogy „az a véres isten nincsen”. Ünnepeljük, és hálát adunk érte. Ünnepeljük, hogy személyében olyan valakit kapott a világ és benne elsősorban a magyar egyház, aki megalkuvások nélkül, minden áldozatot és szenvedést tudatosan vállalva tette, amit rábízott az Isten. Ünnepeljük, és hálát adunk érte. Utolsóvacsorai imájában Jézus ilyen szavakkal állt Atyja elé: „Megdicsőítettelek téged a földön: befejeztem a művet, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem.” Nos, ünnepelünk, és hálát adunk azért, hogy olyasvalakit ajánlhatunk most Isten szeretetébe, aki Jézus nyomán ezt a mondatot szintén jogosan elimádkozhatta. Ünnepelünk, mert biztos a reményünk, hogy testvérünk hallhatta a szavakat az őt tárt karokkal fogadó Atyjától: „Jól van, derék és hű szolgál! A kicsiben hű voltál, sokat bizok rád: Menj be urad örömebe!”

Tegyük hát félre az elválás okozta fájdalomunkat, és énekeljük hálás szívvel, ünneplő lélekkel a dicsőítő zsoltárt: „Az Isten trónusa elé imádásra jöjjetek!...”!

Tarnai Imre

Gyászbeszéd

1958 nyarán itt, a közeli Gyűjtő-fogház udvarán rabok rótták a számukra engedélyezett sétaköröket. Bulányi György és Juhász Miklós piarista szerzetesek az ilyen séták alkalmával osztották meg egymással a külvilágból érkezett híreket. Persze csak úgy a foguk közt, titokban suttozva, hogy az örök észre ne vegyék a súlyos fegyelemsértést. Itt suttozta el Juhász Miklós a hírt: Andinak született egy bronzhajú lánya. Mivel a bronzhajú jelző nem volt éppen mindennapos kifejezése

a börtönvilágnak, nem lehet csodálkozni, hogy Bulányi György elég nehezen értette meg, mit is akar tudtára adni rend- és sorstársa, Juhász Miklós. A híradásnak kis híján magánzárka lett a következménye.

Andi lánya, a hajdan bronzhajú lány most itt áll, és testvérbarátai felkérésére búcsúztatnia kell azt az embert, aki méltán meghatározó egyénisége volt egész eddigi életének.

Drága Gyurka bácsi! Számomra kezdetben csak a szüleim szokatlanul lassan, elnyújtva és mély hangon beszélő barátja voltál, édesanyám lelki támasza, és az otthonunkban megforduló közösségek

eszmei-lelki vezetője. Tudtam, hogy nagyon sokáig voltál börtönben, s azt is, hogy a szüleim lakásában a születésem előtti hetekben átélt házkutatás egyik oka és fő keregett személye voltál.

Aztán egyre többet és többet érttettem meg a korból, amelybe beleszülettem, és egyre jobban kezdett érdekelni, miféle Ország az, amelynek építéséért vannak, akik készek súlyos szenvedést is vállalni. Ki az a Jézus, akinek az élete kétezer év után is követendő példa.

Hallatlanul nagy hatású emberként robbantál be kamaszkorom útkereső időszakába! Az Isten Orszá-

gának keresésével és megértésével, valamint kemény önneveléssel foglalkozó közösségek létrehozása minőségi változást hozott addigi lötyögős-barátkozós társaságunk életébe. Emlékszem a lelkigyakorlatokra, amikor világossá vált számomra – és sokunk számára –, hogy Isten nem pusztán obszervancia-teljesítést vár el tőlünk, hanem azt, hogy munkatársai, hatékony munkatársai legyünk a világ jobbá tételében. Életünket nem azért kaptuk, hogy folyamatosan a magunk boldogulását keressük, éppen ellenkezőleg, csak akkor lehetünk boldogok, ha mások boldogulásán fáradozunk!

Az egyház megmentését és a világ jobbá tételét – vatikáni biztatásra – baráti szeretetközösségek összekapaszkodásával, és a másokért is gondban levés önzetlenségével gondoltad megvalósítani. A közösségekben igazi felfedező élmény volt megismerni a szentírás-elemzés módszerét, rácsodálkozni a KIO gondolat-átalakító igazságaira. És ez volt a lényeg: nem készen kaptuk az igazságot, módszered a felnőtt ember lelkiismeretre építő életalakítása volt.

Fáradhatatlanul kerested az Istennek tetsző élet útjait. Nem láttam még embert, aki munkahelyi kényyszer nélkül ilyen keményen be tudta volna osztani az idejét. Hét év munkájával írtad meg szisztematikus biblikus teológiai művedet, a hat kötetes KIO-t. Fő műved címének a legfontosabb jézusi utasítást adtad: „Keressétek az Isten Országát!” Igen, aki az Isten Országát keresi, az hallja meg a Lélek hangját. A Lélek pedig minden embernek ugyanazt mondja (de sokat is hallottuk Tőled az utolsó pár évben): „Jó kisfiúnak, jó kislánynak kell lenni!” Ez pedig nem megy másként, csak ha ellene mondunk a hatalomnak, az erőszaknak és a gazdagságnak. A Föld egyedüli reménységének gondoltad, ha az emberiség megérti a názáreti Jézus tanítását, megbocsát ellenségeinek, és ellene mond a mindig többet és többet birtoklás vágyának.

A radikális ellenségszeretet radikális elutasítottságot hozott a 70-es években immár abból az irányból

is, ahonnan nem vártad. A kezdetben vatikáni biztatásra létrehozott kisközösségek miatt – a pártállam utasítására – súlyos egyházi szankcióval sújtottak. Azonban Te is és a Bokor közösségei is inkább megerősödtek az üldözés hatására. Sokan közülünk hőskorként emlékeznek erre az időszakra. Az örömhír továbbadásának vágya – új közösségek létrehozásával, és családjainkban a sok új élet adásával – természetes volt. A rendszerváltást követő „mindent szabad”-korszak több kárt tett közösségeinkben, mint a pártállami üldözöttség, de ma már látjuk, hogy ezt a veszteséget nemcsak a Bokor szenvedte el, egész magyar társadalmunk vergődik gazdasági-erkölcsi-társadalmi válságban.

A 2000. év igazi fellendülést hozott az életedbe. Egész életedben, de az utolsó 10 évben különösen hihetetlen munkatempót diktáltál magadnak. Akik jól ismertek, tudják, hogy az ebben az időszakban született írásaid sem terjedelmükben, sem jelentőségükben nem maradnak el a korábbi írásoktól. Hozáfogtál a jézusi magyar irodalom antológiájának összeállításához is. Haláloed előtt két héttel – már nagyon betegen és kiszolgáltatottan – felemelő irodalmi és lelki élményben volt részünk. Arany- és Petőfi-verseket olvastál föl nekünk, és jegyzetek nélkül, fejből, meghatottságtól el-elcsukló hangon olyan elemzést hallhattunk tőled, amelyre egész életemben emlékezni fogok.

90 éves kora körül az ember már nem csomagolja selyempapírba a gondolatait. Kötetek sora örzi gyötörődéseidet a Bokorért, Magyarorszáért és az egész Földért. Radikalizálódottál. A tőkés társaságok érdekei által vezérelt fogyasztási örület, az erkölcsök egyre ijesztőbb föllazulása, a drasztikus népességcsökkenés és nem utolsósorban az egyházunkban tapasztalt jézustalanságok mindennapos gondolkodásra és küzdelemre készítettek. Mindenholva elmentél, ahová csak hívtak, ezt sokszor még testvéreid sem értették. Megbotránkoztak egyik vagy másik közéleti szereplésed elvállá-

lása miatt. De aztán lassan megértettük, igen, mindenhová elmész, de mindenhol ugyanazt mondod. Nincs két szöveged, nincs két életed, nincs két ügyed. Egyetlen mérceje volt életednek: Jézus. Mindent és mindenkit Hozzá mértél, utolsó napodig szenvedélyesen kutattad életét és tanítását. Egyik utolsó interjúdban mondtad: „A Mammon diktálta követelmények felől nem akarom nézni a történelmet. Csak az emberi lélek mélyén élő isteni megnyilatkozás felől vagyok hajlandó nézni. És nem tudok válaszolni arra, hogy tőkés társaságok diktálta körülmények között ez hogyan valósítható meg. Aki ragaszkodik a maga belső hangjához, az majd megtalálja a választ... Kézzeled-lábbal, érvel próbálok elhítenni azokkal, akik figyelnek rám, hogy az emberiség csak úgy tudja fenntartani magát, ha figyel arra, amit Jézus mondott. Ha nem figyelünk reá, akkor elpusztítjuk magunkat... Tudom, hogy [annak idején] a debreceni tizenévesek fölfigyeltek erre a jézusi szóra. A mindenkori tizenévesek is fel fognak figyelni erre a szóra, és nyugtalanok lesznek tőle, és majd csak akad, aki felemeli ezt a zászlót Jézus módjára, és nem mehet tovább az a disznóság, amit az ember a történelemben csinál. És azt mondom, hogy változatlanul optimista vagyok. Ha élni akarunk, akkor ez a jézusi kísérlet nem maradhat abba, akkor folytatókra kell találnunk.”

Drága Gyurka bácsi! Hiszem, hogy itt vannak közöttünk azok a tizenévesek, akik folytatói lesznek Úton-járásodnak! Szívből remélem, hogy most, hogy régen várt behívód megérkezett, nem kell kétségbeesve és szomorúan ránk tekintened. Az Utat végigjártad, a magot elhintetted. Hála legyen Istenünknek az indító közösségért: szüleideért és családodért! Hála legyen a Bokor élő és szerető közösségeiért! Hála legyen piarista rendtársaidért, akik szeretettel fogadtak vissza, és segítettek nagy betegségedben! Hála legyen Istenünknek egész küzdelmes életedért!

Bajnokné Benyhe Judit